

[Justitsministeren.]

om metoder, som tilsyneladende – jeg siger tilsyneladende, for så meget ved jeg ikke om det, at jeg tør sige det ligeud – er ulovlige, jeg ved ikke, hvor meget eller hvor lidt der er sket. Der er noget meget bedrøveligt i en sådan affære, men dér, hvor det er nødvendigt at træde varsomt, er dog også at tage hensyn til den styrelseslov, der nu engang er fastlagt for universiteternes områder, og jeg tror altså, at et eller andet samspil imellem de meget stærke udtalelser, vi vedtog i fredags, og en mulighed for, at rektorerne kan klare tingene, skal være den vej, der følges.

Poul Schlüter (KF):

I sidste uge stillede hr. Palle Simonsen et spørgsmål til undervisningsministeren om næsten samme tema: hvad ville ministeren gøre for at hindre de ulovlige fysiske besættelser? Jeg mener, regeringen ved den lejlighed svarede helt utilfredsstillende.

Nu siger justitsministeren i dag, at man skal fare varsomt, og ministeren taler om, at der måske skal sættes 500 betjente ind. Ja men er ministeren da ikke klar over, at da rektor i Odense bad om politimæssig assistance, lykkedes det for et par mand i løbet af et par minutter at få de studerende til syngende og glade at vandre bort. Jeg mener, justitsministerens svar i dag er farligt og utilfredsstillende, og jeg mener også, det er i strid med trufne beslutninger i folketinget om alles ret til at færdes frit ind og ud af bygninger for at kunne passe deres lovlige arbejde, for det betyder, at regeringen lukker øjnene for forhold, der vitterlig er ulovlige.

Derfor håber jeg, at regeringen vil have forståelse for, at vi andre vil søge at fremskynde behandlingen af den forespørgsel, det konservative folkeparti har stillet om, hvad regeringen vil gøre ved enhver form for fysisk blokade, således at folketinget kan komme til at træffe beslutning i sagen. Må jeg gå ud fra, at regeringen vil støtte, at vi forsøger at rette en sådan henvendelse til folketingets formand med henblik på, at denne forespørgsel kan behandles hurtigst muligt i næste uge?

Bertel Haarder (V):

Det drejer sig om, hvorvidt lærerkræfter kan få adgang til deres egne kontorer, hvor de har været forment adgang i måske 14 dage, måske flere uger, hvorvidt studerende kan komme ind

i lokaler og få den undervisning, som vi betaler for. Hvis nu hverken lærerne eller de studerende kan få hjælp af deres rektor, hvis de heller ikke kan få hjælp af deres minister, og hvis de heller ikke kan få hjælp af deres justitsminister, er spørgsmålet: kan den enkelte lærer og den enkelte student i det tilfælde, hvor vedkommendes personlige frihed til at komme ind på universitetet er krænket, selv tilkalde politiet? Altså må f.eks. en professor, der siger: jeg skal ind på mit kontor, eller en lektor, der siger: jeg er ved at lave doktordisputats, manuskriptet ligger derinde, jeg skal have det, selv tilkalde en betjent? Må en studerende, som skal ind på biblioteket, fordi han er ved at skrive en opgave, selv tilkalde en betjent for at skaffe sig adgang til sin soleklare ret til at gøre sit arbejde på universitetet? Det er et meget vigtigt spørgsmål, som jeg håber vi kan få et svar på.

Gerda Møller (KF):

Jeg er da glad for, at jeg ligesom bag ministerens udtalelser kunne føle, at det er en uheldig situation, men så er det jo kedeligt, at ministeren ikke kan gøre noget ved det. Jeg mener ikke, at modstykket behøver at være en politistat. Ministeren talte om balance, men hvor er balancen, hr. minister? Undervisningsministeren har ifølge radioen – jeg kunne desværre ikke selv være til det møde i formiddags – udtalt, at hun vil følge det, og at hun, når hun føler, det er nødvendigt, vil gribe ind. Ja men hvor er den balance?

Jeg forlanger ikke, at ministeren skal sige til Morten Lange, at han skal tilkalde 500 betjente. Jeg forlanger, at ministeren skal sige til Morten Lange enten selv eller gennem undervisningsministeren, at rektor skal bruge de midler, han har til at forhindre de blokader, der finder sted.

Der spørges, om de er ulovlige. Ja, det er de da. Masser af lærere er kommet her og har givet mig breve og beviser på, at de kan ikke komme ind på deres arbejdsplads, medmindre de skriver under på, at de sympatiserer med RUC-aktionen. Det vil de ikke. De siger, det træder deres personlige frihed for nær; de ønsker ikke at give sådan en underskrift. Nogle har ladet klagen gå videre til dekaner og konsistorium osv. Nogle af de pågældende lærere har erklæret over for mig – og det er der i øvrigt også studenter, der har gjort – at hvis dette her varer for længe, føler de sig nødsaget til